

ÉÉN AUTO

twee levens

TWEE LEVENS

ELLE VAN DEN BOGAART

www.uitgeverijholland.nl

Elle van den Bogaart

TWEE SECONDEN

Uitgeverij Holland - Haarlem

Hoofdstuk 1
Vrijdagavond

Hij heeft op het juiste moment gewacht om het haar te vragen. De kans dat ze ja zegt is vijftig procent. Misschien zestig als hij extra zielig doet.

‘Mag ik vanavond de auto lenen?’

De verontwaardigde blik van zijn moeder is niet erg hoopgevend.

‘Heb je daarom de tafel afgeruimd én de hond uitgelaten?’

‘Please, het wordt echt pokkenweer. Als ik op de fiets moet loop ik de hele avond in die natte zooi en dan word ik wéér verkouden. Serieus, ik heb nog steeds last van mijn keel.’

‘Ach, mijn teer ventje kan niet tegen een paar druppels regen. Vroeger toen moest ik...’

‘Vroeger, vroeger bestaat niet meer en ik kan er echt wel tegen. Het is alleen zo irritant. Maar waarom doe je zo moeilijk?’

‘Ik doe helemaal niet moeilijk.’

‘Oké, dus het mag?’

‘Voor dat kleine stukje? Ik kan je wel brengen.’

‘Mam, ik ben achttien. Wie zei er pasgeleden nog dat je autorijden pas echt leert als je vaak achter het stuur zit?’

Ze zucht. Hét teken dat ze zich gewonnen geeft. ‘Als je alleen naar het schoolfeest gaat en daarna naar huis komt. Ik wil echt niet dat je met de auto de stad in rijdt.’

‘Nee, oké. Thanks. Je bent een schat.’

‘Let je wel goed op?’

‘Mam!’

‘Ik weet het.’ Ze forceert een lachje, maar dat kan haar bezorg-

de gezicht niet verbergen.

Hij weet niet of ze het zelf in de gaten heeft, maar die onge-
ruste blik heeft ze wel erg vaak sinds zijn vader er niet meer
is. Hij snapt het wel, denkt hij, maar soms kan hij er even he-
lemaal niet tegen. Dan zou hij willen schreeuwen dat ze moet
kappen met hem te willen beschermen voor alles en iedereen.
Of dat ze hem gewoon zijn gang moet laten gaan en vooral
met rust moet laten. Maar hij kan zich inhouden. Nog wel.

‘Is mijn witte overhemd al uit de was?’

‘Ja, hangt in je kast. Hoe laat ben je thuis?’

‘Het feest duurt tot twee uur. Dan nog even met mijn maten de
stad onveilig maken...’

De mond van zijn moeder valt open, maar hij is haar voor.
‘Grapje. Ik lever de auto met mezelf erin, weer veilig en op
tijd in.’

Ze kijkt hem serieus aan. ‘Ik moet er gewoon niet aan denken
dat jou iets overkomt. Dat trek ik echt niet.’

‘Ik ben achttien en best verstandig. Meestal, of nou ja, soms.’

Hij schiet overeind als ze hem in zijn zij knijpt. ‘Het is je ge-
raden.’

Als hij even later in de BMW stapt, knikt hij nog een keer naar
zijn moeder. De auto is, nee, was van zijn vader. Hij checkt of
hij zijn mobiel en zijn portemonnee bij zich heeft en start. In
een vloeiende beweging rijdt hij de straat uit.

De auto is geweldig. Als hij een tel zijn ogen sluit en zijn neus
ophaalt, ruikt hij zijn vader. Het is zijn aftershave. Armani. Het
flesje ligt nog altijd in de bovenste la van de badkamerkast. Hij
had het spul een keer bij zichzelf opgespoten, maar meteen
daarna had hij zijn hoofd onder de kraan gehouden. Zijn moe-
der zou er waarschijnlijk door van slag zijn geraakt. Hij snuift

nog eens diep. Het ruikt lekker, stoer en mannelijk.

Hij mist hem. Het klopt dat het verdriet wel wat minder wordt, of beter: dat er ook weer momenten zijn dat hij zich happy voelt. Nu bijvoorbeeld. Hij zet de radio harder en knijpt met beide handen in het stuur. Vanavond gaat hij los. Vanavond gaat hij feesten.

Hij bekijkt zichzelf in de binnenspiegel en knikt goedkeurend. Met zijn rechterhand voor zijn mond ademt hij langzaam uit. De knoflookgeur irriteert hem. Zo gaat ze niet met hem zoenen.

Om het dashboardkastje open te maken moet hij zich in een ongemakkelijke positie wringen. Er ligt van alles, maar geen kauwgom. Hij graait tevergeefs in het vakje van de deur.

‘Shit!’ Met een ruk draait hij zijn stuur naar links. Hij zat bijna tegen de stoeprand.

Er vallen een paar druppels op de voorruit. Het duurt even voordat hij de schakelaar van de ruitenwissers vindt. Ze bewegen in een moordend tempo over het glas.

Ho, ho, mafkezen, waarom zo’n haast? Rustig aan.

Het is vijf minuten voor negen. Hij is toch al te laat. Ze hadden om negen uur bij de ingang van glasfabriek afgesproken. Hij, Joël, Frenkie en Kasper. Schoolfeesten zijn niet echt top, maar wel oké om een beetje te dollen met leraren of als opwarmertje voor een avondje stappen in de stad. Dat laatste staat vanavond dus niet op zijn programma, maar er is iets beters: hij, Thomas de Laat, gaat vanavond zoenen met het mooiste, hotste meisje uit de klas: Alicia Fernandèz. Hij spreekt haar naam hardop uit, waarbij hij de laatste letter van haar achternaam vijf seconden aanhoudt. Er gebeurt van alles in zijn onderbuik. Ze had hem gisteren nog geappt:

Ik heb wel zin in een lekker feestje, zeker als jij er bent. Wat mij betreft wordt het tijd dat we elkaar echt beter leren kennen X

En wat hem betreft mag ze zijn body vanavond van top tot teen ontdekken.

Waar hij al bijna een jaar van droomt, op hoopt, in stilte om smeekt, zit er echt aan te komen. De vele uren die ze samen in de bibliotheek hadden doorgebracht zijn dus toch niet voor niets geweest. Als hij al die tijd aan zijn schoolopdrachten zou hebben gewerkt, waren er nu geen zorgen over zijn punten. Jammer dan.

Zijn moeder had hem geloofd toen hij haar had uitgelegd dat hij zich in de bibliotheek beter kon concentreren. Ze gelooft hem altijd. Hij voelt de glimlach rondom zijn mond groter worden.

De voorruit is beslagen. Als hij er met zijn mouw overheen wrijft, verdwijnt de mist maar gedeeltelijk. Hij draait het knopje van de ventilator wat hoger.

Doet dat ding het wel? Het helpt helemaal niet.

De eerste weken was hij druk geweest met het bedenken van smoesjes om bij Alicia in de buurt te zijn, maar het was bij denken gebleven. Te schijterig én geen goed plan. Pas toen hij via een vriendin van haar te weten was gekomen dat een zekere Tonie uit de vijfde ook achter Alicia aanzat, wist hij dat het tijd was voor actie. Hij was op het idee gekomen door een filmpje van een of andere vlogger. In het bijzijn van zeker tien anderen, had hij Alicia op een stuk chocoladetaart en een cappuccino mét hartje getrakteerd. En daarbij ook nog eens luid en duidelijk gezegd: ‘Voor het mooiste en liefste meisje van de klas.’ Als zijn vrienden hem op dat moment hadden ge-

zien hadden ze hem vierkant uitgelachen. Het bleek een goede actie te zijn geweest. Ze had hem even verrast aangekeken, maar meteen daarna had ze hem met een verleidelijk lachje gevraagd hoe hij wist dat ze verslaafd was aan chocoladetaart. Ze had erop gestaan dat zij de volgende keer zou mogen trakteren. Vanaf die dag had niemand anders op de stoel naast haar plaats mogen nemen en waren de taartjes vaste prik geworden. Man, wat hadden die bibliotheekbezoeken hem een lekker, oké, toegegeven: opgewonden gevoel gegeven. Opgewonden raken in de bibliotheek! Wat een grap.

Hij trekt het zonneklepje naar beneden. Wat is dit? Er zat toch ook een spiegeltje in?

Als hij wordt ingehaald, ziet hij op zijn teller dat die idioot minstens tachtig rijdt in de bebouwde kom.

Het was Alicia geweest die hem steeds meer berichtjes was gaan sturen. Eerst waren ze vooral grappig geweest, maar ze waren steeds liever en uitdagender geworden. Hij is eraan verslaafd geraakt. Als ze nu een halve dag geen contact hebben, wordt hij onzeker en chagrijnig.

Als hij optrekt, maakt de motor belachelijk veel herrie. Ah, verkeerde versnelling.

Alicia is het eerste meisje op wie hij echt verliefd is. Twee jaar geleden was ze bij hem op school gekomen. Daarvoor had ze in Spanje gewoond. Hij had haar meteen leuk én vooral spannend gevonden. Misschien kwam dat door haar Spaanse accent. Nog altijd spreekt ze zijn naam op een zwoele manier uit. De laatste letter van zijn naam is niet hoorbaar. In plaats daarvan streelt ze dan heel even met haar tong tegen haar boventanden. Maar eerlijk is eerlijk: haar uiterlijk had de meeste indruk op hem gemaakt: een perfect lichaam, zwart

krullend haar tot op haar billen, groene ogen en altijd prachtig rood gestifte lippen. Daar kan niemand zijn ogen van af houden. Maar ook al dacht hij toen al dag en nacht aan haar: hij had het verliefde gevoel weggestopt. Niet dat ze uit zijn hoofd was, maar als je vader ziek wordt en doodgaat, is verliefd zijn een soort van verboden. Maar vanavond!

Het regent nu echt vet hard. Plotseling ziet hij in het schijnsel van de koplampen een geel bord met de tekst omleiding. Hij vloekt hardop en slaat rechtsaf. Deze buurt kent hij minder goed. Het is twee minuten voor negen. Het gaat hem minstens tien minuten of een kwartier extra kosten. Lopend was hij er al geweest. Op het moment dat hij de radio op een andere zender wil zetten, wordt hij gebeld. Achteroverleunend haalt hij zijn mobiel uit zijn zak. Alicia!

Shit, ze gaat toch niet afzeggen? Ik mag niet opnemen.

Hij kijkt in de achteruitkijkspiegel. Er is niets of niemand te zien. Ook niet in de zijspiegels. Hij moet haar spreken. 'Hoi. Ik zit in de auto dus ik kan niet lang bellen.'

'Oké. Mag jij in die vette wagen van je vader naar het schoolfeest? Cool. Wel overdreven voor dat kleine stukje.'

'Hoezo? Weet je hoe lekker deze auto is?'

'Je had me wel even op kunnen halen.'

'Ja, shit... Ik dacht dat jij met je vriendinnen zou gaan en ik...'

'Maakt niet uit, ik ben er al bijna. Laya gaat niet, zij is ziek. Pearl komt later, maar misschien mag ik wel met je mee terugrijden?'

'Ben je lopend? Waar ben je nu?'

'Bijna bij de Mecklenburglaan.'

Hij kijkt in de spiegels en op zijn horloge. Het is negen uur. 'Daar kom ik over een paar minuutjes langs. Ik moet namelijk

omrijden.' Hij bedenkt hoe het zou zijn als zijn vrienden Alicia uit zijn auto zien stappen. Check die faces. 'Het is echt geen moeite hoor. Ik bied je een spannend ritje aan. De stoelen kunnen helemaal plat, lekker muziekje erbij.'

Hij leest Homeruslaan op een bord aan het begin van de weg en realiseert zich dat hij de straat waar hij in had moeten gaan al voorbij is gereden.

'Hallo Thomas! Je denkt toch niet dat ik meteen de eerste de beste keer dat ik bij jou in de auto zit...'

'Nou, je zei gisteren zelf... wacht ik zet de radio even wat zachter, ik kan je namelijk niet goed...'

Hij raakt de stoeprand en schiet naar links. In paniek rukt hij aan het stuur en geeft hij gas in plaats van te remmen. De auto slingert in volle vaart naar rechts.

'Fuck!'

Een doffe klap dringt zijn hersens binnen. Een paar seconden verstijft iedere spier in zijn lijf. Hij remt, laat de telefoon vallen, draait aan het stuur, houdt zijn adem in en geeft weer gas. Hij weet niet wat er gebeurde, maar zijn hart is totaal op hol geslagen.

Omdat de ramen nog meer beslagen zijn, is het zicht in de spiegels vrijwel nul. Beelden van een omgevallen vuilnisbak, van een poes, van een hond schieten door zijn hoofd. Van een dode poes of hond. Nee, dat zal toch niet.

Dan dringt de stem van Alicia tot hem door. Ze klinkt akelig dichtbij. Wat heeft ze gehoord?

Hij durft niet te bukken. Zijn stem klinkt vreemd als hij zegt: 'O niks. Sorry, ik moet nu echt hangen. Ik bel je terug.'

Terwijl hij over het glas wrijft, probeert hij zicht te krijgen op de weg voor en achter hem. Het is één grote waas. In een

reflex slaat hij de eerste zijweg naar rechts in. Op het trottoir lopen twee meisjes. Hij herkent ze niet. Of toch wel? Hij buigt zijn hoofd als hij hen passeert.

Wat heeft hij gedaan? Hij moet naar huis... Nee, hij moet gewoon naar het feest gaan. Niemand heeft hem gezien. Er was helemaal niemand in de buurt. Het was waarschijnlijk een vuilniszak of bak. Is de auto beschadigd? Shit, Alicia wacht op hem. Hij moet haar nu iets laten weten.

De glasfabriek is vlakbij, maar hij stopt eerder. Voordat hij uitstapt, grijpt hij zijn mobiel van de vloer. Zonder op of om te kijken loopt hij voor de auto langs en in niet meer dan twee seconden neemt hij de schade op. De rechterkoplamp is kapot, maar brandt nog wel. Een grote kras, een paar kleinere en een deuk. Shit, shit, shit. Als hij terugloopt, ziet hij zijn vader voor zich. Wat zou hij zeggen? Dat ik terug moet gaan. Eerlijk moet zijn. En zijn moeder? Oh my God, zij mag dit niet weten.

Sorry, de benzine is op. Ik moet ergens tanken. Ga maar alvast. Ik zie je op het feest. X

Met het zweet in zijn handen start hij de auto. Voorzichtig rijdt hij de straat uit.

Wat moet hij tegen zijn moeder zeggen? Dat hij ergens tegenaan is gereden. Een muurtje. Vooral niets over het bellen met Alicia.

Hij durft geen snelheid meer te maken en dwaalt door een aantal straten voordat hij de parkeerplaats bij de glasfabriek oprijdt. Hij parkeert de auto een stukje verderop in een van de zijstraten. Als hij de motor heeft uitgezet, laat hij zijn hoofd op het stuur rusten. Hij kan geen antwoord vinden op de vraag

wat hij precies heeft geraakt. Hoezeer hij ook zijn best doet om het beeld terug te krijgen: hij heeft het echt niet gezien. Het geluid van de klap, dat nog steeds in zijn hoofd heen en weer stuitert, wordt gelukkig minder als hij uitstapt en het portier dichtgooit.

Met wiebelige benen loopt hij naar het gebouw. Vijf over half tien. Meer dan een half uur te laat.